

Када сам писао [претходни чланак](#) о тзв. *бриселским преговорима* носио сам се идејом да назначим могуће политичке импликације осме рунде преговора (за оне који се слабије сећају то је она рунда на којој је Вучић рекао своје историјско Не), односно перспективе које је та рунда отварала. Поједини критичари су ми замерили да није донет прецизан и јасан закључак. То је делимично тачно и за то постоје барем два разлога – прво, нисам склон да када су информације нејасне и противречне па још прекривене наслагама полуинформација и обмана из њих извлачим неке далекосежније закључке; аутори који су склони оваквом приступу неретко у замршену мрежу информација учитавају сопствене жеље (или страховања) што води нереалном оцењивању појединих догађаја и личности; друго, вероватно сам се подсвесно надао да се дешавања која сам наслутио неће обистинити.

Парадигма политичког деловања, и ове Владе као и претходних, јесте таква да је она готово и на нивоу теорије искључивала било какву другу могућност осим потписивања оваквог "споразума". Српска политичка елита у својој дубокој неспособности, везала је питање сопственог легитимитета за питање придруживања Европској унији. Та политичка нит може јасно да се прати од октобарских промена 2000. године до сада. За носиоце најважнијих политичких функција евроинтеграције нису само нада и залог властитог политичког опстанка већ су се, с временом и самоубеђивањем претворили у својеврсну *политичку есхатологију*. Не треба кривити политичаре за такво резонување – питање њиховог политичког опстанка је везано за тај процес, јер изван и независно од њега они немају појма шта би могли да раде. И то уопште не треба да нас чуди – израсли у сенци снажнијих лидера као друга и трећа постава апаратчика они се у свом политичком животу, не рачунајући неколико последњих година узлета, нису бавили решавањем никаквих политичких проблема. Једном речју они мање више појма немају шта заправо треба да раде. И зато код наших политичара увек постоји само један кључни проблем – корупција, Косово, евроинтеграције, инфлација – свест о целини и паралелном току више процеса код њих у потпуности изостаје.

Од „историјског Не“ до историјског пораза

Пише: Милош Милојевић
недеља, 21 април 2013 11:18

Од „историјског Не“ до историјског пораза

Пише: Милош Милојевић
недеља, 21 април 2013 11:18

